

strup: Sidinge-Fjord), thi havde den det, saa vilde der utvivlsomt være forekommet lignende Tilfælde. Det ærede Medlem siger: „Sidinge-Fjord“, men da han erindrer Tilfældet, saa vil han ogsaa erindre, at det var Staten, der inddæmmede den for sin egen Regning. Sidinge-Fjord var en Domæne, som Staten skaffede sig, men at man senere fulgte denne Domæne for kontante Penge, er en anden Sag. Her er et Vandareal, som er afflaaret fra Havet, og hvorover der kan disponeres i Genhold til Grundloven. Dette maa jeg hævde, og det saa meget mere, som det er skadeligt for denne Sags gode, hensigtsmæssige og hurtige Fremme, om man lader Alt staa ubeslemt hen indtil næste Foraar, efterat man nu har forhandlet vidtløftig og længe med den lovgivende Magt.

Scaventus: Det Spørgsmaal, om det vilde være hensigtsmæssigt eller ikke, at en saadan Betingelse for Bevillingen opføres paa Finantsloven, skal jeg lade ligge; det er muligt, at den ærede Minister i saa Henseende har Ret; men hvad der egentlig foreligger for Diebliffet er Spørgsmaalet om, hvorvidt en saadan Betingelse for Bevillingen er berettiget eller ikke. Jeg tillob mig før at yttre, at jeg syntes at kunne erindre, at tidligere Indenrigsministre ikke ganske havde udtalt sig paa samme Maade, som den ærede Indenrigsminister nu. Jeg vil i saa Henseende henvisse til, at der i Sessionen 1871—72 af det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgfreds (Madsen) blev stillet følgende Forespørgsel til den daværende Indenrigsminister: „Anser Indenrigsministeren Regjeringen berettiget til ad administrativt Veie at meddele naangivne Personer eller Selskaber Eiendomsret over Landstrækninger, der ved Udtørring eller paa anden Maade indvindes fra Havet? Vil Indenrigsministeren i bekræftende Fald gjøre Skridt til at se dette Forhold nærmere ordnet ved Lov?“ Jeg skal med den høitærede Formands Tilladelse oplæse af Indenrigsministerens Svar følgende: „Naar det ærede Medlem spørger mig om, hvorvidt jeg anser Regjeringen for berettiget til at meddele Eiendomsret over Landstrækninger, der ved Udtørring eller paa anden Maade indvindes fra Havet, maa jeg dertil svare: Nei, jeg anser ikke Administrationen for berettiget til at give en saadan Eiendomsret, og jeg maa tilføie, at jeg netop isølge de Betragtninger, som det ærede Medlem selv gjorde gjældende, heller ikke anser Lovgivningsmagten eller overhovedet Staten for berettiget til at give en saadan Eiendomsret, fordi den ikke selv har den. Efter den hos os gjældende Ret, anses det for en given Sag, at Havet og Havbunden ikke tilhører Nogen, men at Staten har en Højhedsret over Vandene, hvorpaa den ved at meddele Koncession til Inddæmning kan — om jeg saa maa sige — renoncere, eller ialtfald kan den

i det Offentliges Interesse stille visse Betingelser for at ville tillade en Mand derpaa at stabe Ting, som kunne blive Gjenstand for Eiendomsret. Det er altsaa i Kraft af Statens Højhedsret over Vandene, at disse Bevillinger meddeles, men ikke i Kraft af dens Eiendomsret, og som Følge deraf lyde Koncessionerne heller aldrig paa, at der meddeles de Vedkommende Eiendomsret over de indvundne Arealer, men paa, at der fra det Offentliges Side Intet er til Hinder for, at der foretages det eller det Arbejde, som de Vedkommende da ved Foranstaltninger, tagne af dem og paa deres Beføitning, gjøre til Gjenstand for deres Eiendomsret ved Paagrøbelse — om jeg saa maa sige — eller ved Bemagtigelse.“ — Det er noget ganske Andet.

Indenrigsministeren (Lobiesen):

Jeg tør dog maasse henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at det Svar, som han oplæste, netop forekommer mig ganske at stemme med den Betragtning, som jeg har gjort gjældende. Det ærede Medlem siger nemlig, at Staten renoncere paa sin Højhedsret ved at give en Bevilling, og Vedkommende kan da ved Paagrøbelse føre Eiendomsretten over paa sig. Nu gad jeg dog vist, om dette Areal altsaa maa betragtes som Noget, der er Staten uvedkommende, eller om ikke Staten giver slip paa en Besøielse over dette Areal, man kalde det nu Højhedsret, Eiendomsret, eller hvad man vil. Det er dog ubetinget vist, at naar et saadant Areal ligger hen, overskyllet af Vand, saa er det ikke en Eiendomsgegenstand, som man ved Skjødning kan overdrage til en Anden. Det sker jo heller ikke ved den Overdragelsesmaade, der er den ordinære mellem Mand og Mand betreffende almindelige Eiendomsgegenstande, men det Skridt, der sker, idet Gjenstanden gaar fra Staten over til en privat Mand, er akkurat det, som man ved almindelige Eiendomsgegenstande udfører gennem Skjødning og gennem de lovlige Transaktioner, som skulle til. Det forekommer mig ogsaa, at der kommer endnu et Moment til, og det er, at Eiendommen, naar Staten overdrager, ikke er paa den Maade nysigtig bestemt eller tilveiebragt som en anden Eiendom, der gaar i Handel og Wandel, men at den er paa en saadan Maade under Statens Besøielse, at ingen Anden kan tilkøbe sig den, at ingen Anden kan benytte den, sælge den eller bruge den, og altsaa ingen Anden har nogen af de i Eiendomsretten liggende Besøielser. Det forekommer mig derfor, at man ubetinget maa sige, at inden Staten slipper dette Areal, gaar det ikke over til nogen Anden, og altsaa, saalænge Staten har Højhedsret derover, saalænge er Staten den Ene, som kan træffe Disposition derover. Enten man kalder dette Eiendomsret eller Højhedsret, kommer dette efter min Mening ud paa det Samme. Enten man nu vil kalde